

Świdnik, 03 stycznia 2019 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżący:
Adwokat Ł P

Reprezentowany przez
Adw. Tomasz Hebda
Ul. Raclawicka 19/34, 21-040 Świdnik

Uczestnik:
Minister Sprawiedliwości
Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa

Prokurator Generalny
Prokuratura Krajowa,
Ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa

Sygn. akt Ts 150/19

PISMO PROCESOWE – BRAKI SKARGI KONSTYTUCYJNEJ

W odpowiedzi na zarządzenie z 12 grudnia 2019 r., w imieniu skarżącego którego pełnomocnictwo składam, podnoszę co następuje:

Ad. 1, 2 i 5 – do skargi były załączone żądane dokumenty. Jeżeli do ich zagubienia doszło po stronie Trybunału, proszę o ich poszukiwanie. Niezależnie od powyższego składam:

1. pełnomocnictwo udzielone przez skarżącego Ł P dla adw. Tomasza Hebdy,
2. odpis legitymacji adwokackiej skarżącego Ł P poświadczony za zgodność z oryginałem na zasadzie art. 129 § 2 k.p.c. w zw. z art. 36 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (dalej: ustawa o TK);
3. odpisy orzeczeń w sprawie z uzasadnieniami wydane przez Sąd,
4. odpis koperty w której doręczono orzeczenie kończące postępowanie, poświadczony na zasadzie art. 129 § 2 k.p.c. w zw. z art. 36 ustawy o TK,
5. cztery odpisy niniejszego pisma dla stron postępowania, wraz z załącznikami w postaci odpisów pełnomocnictwa, legitymacji adwokackiej, koperty i orzeczeń poświadczonymi przez adw. Tomasza Hebdę na zasadzie art. 129 § 2 k.p.c. w zw. z art. 36 ustawy o TK.

Ad. 3 – jak już sygnalizowano w skardze konstytucyjnej, od postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy w L dnia maja 2019 r. w sprawie w przedmiocie kosztów postępowania nie przysługiwał ani nie przysługuje skarżącemu żaden nadzwyczajny środek zaskarżenia. Dla uniknięcia wątpliwości oświadczam, iż żaden środek nadzwyczajny nie był składany właśnie z tej przyczyny.

Ad. 4 – rozstrzygnięcie, w którym orzeczono ostatecznie o prawach skarżącego znajduje się w pkt 2 postanowienia SO w L wydanego dnia maja 2019 r. w sprawie . Jak wynika z uzasadnienia „*apelacja pełnomocnika wnioskodawcy jest zasadna o ile zmierza do zmiany zaskarżonego postanowienia i zwolnienia go z Zakładu Opiekuńczo – Leczniczego w C , natomiast niezasadna jest w części dotyczącej wydatków związanych z ustanowieniem dla*

wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu". W świetle tego fragmentu jest jasne, że pkt 2 postanowienia z maja 2019 r. oddala zażalenie skarżącego dotyczące wysokości jego wynagrodzenia, i tym samym stanowi ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie.

Ad. 5 – orzeczenie ostateczne (o którym mowa w pkt 4 powyżej) zostało skarżącemu doręczone wraz z uzasadnieniem w dniu 8 lipca 2019 r. Odpis koperty (będącej w tym zakresie dokumentem urzędowym) na której wskazano datę doręczenia załączony był do skargi konstytucyjnej, i załączam ponownie.

Ad. 6, 7 i 8

Wskazuję, że zakwestionowane w skardze przepisy (§ 14 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu, Dz.U. z 2015 r., poz. 1801) naruszają prawo majątkowe Skarżącego w postaci prawa do godnego wynagrodzenia za wykonaną pracę, a także zasadę, że ograniczenia praw majątkowych innych niż własność mogą nastąpić wyłącznie w ustawie.

Zgodnie z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP inne niż własność „*prawa majątkowe (...) podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej*”. Zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP ochrona praw majątkowych może być ograniczona „*tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy [ograniczenia] są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa, lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty (...) praw.*” Prawo do wynagrodzenia jest prawem majątkowym, i ograniczane może być tylko zgodnie z treścią art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. W niniejszej sprawie zaskarżone przepisy wprowadzają górną granicę wysokości wynagrodzenia w sprawach z zakresu ochrony zdrowia psychicznego nieodpowiadającą (a) niezbędnemu nakładowi czasu pracy, (b) stopniowi skomplikowania sprawy pod względem faktycznym i prawnym prawniczym oraz (c) wadze sprawy, przez co przerzucono obowiązek ponoszenia faktycznych kosztów świadczenia pomocy prawnej na pełnomocnika ustanowionego z urzędu. Ograniczenie prawa do wynagrodzenia nie znajduje przy tym oparcia w żadnym z kryteriów o których mowa w art. 31 ust. 3 zd. I Konstytucji RP. Ograniczenie wysokości wynagrodzenia adwokata w sprawach o ochronę zdrowia psychicznego nie jest konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa czy porządku publicznego, ochrony środowiska, zdrowia, ani moralności publicznej.

Szczególnej uwagi wymaga kwestia możliwości uzasadnienia ograniczenia wysokości wynagrodzenia adwokata świadczącego pomoc prawną z urzędu w sprawie o ochronę zdrowia psychicznego potrzebą ochrony wolności i praw innych osób. Jeżeli uznać, że taką inną (niż adwokat) osobą może być osoba której postępowanie dotyczy, to należy uznać, że to właśnie ograniczanie wynagrodzenia adwokata może stanowić zagrożenie dla praw i wolności takiej osoby.

Nie sposób też nie dostrzec, że ograniczenie zostało *de facto* wprowadzone rozporządzeniem, podczas gdy art. 31 ust. 3 zd. I Konstytucji RP wymaga, by uczynić to ustawą.

Na koniec należy zauważyć, że zgodnie z art. 31 ust. 3 zd. II Konstytucji RP ograniczenia praw nie mogą naruszać ich istoty. Dotyczy to także praw majątkowych innych niż własność. Tymczasem uznanie, że za reprezentowanie osoby chorej psychicznie w sprawie dotyczącej jej zdrowia psychicznego należy się adwokatowi działającemu z urzędu kwota 240 zł plus VAT bez względu na rzeczywisty nakład pracy może oznaczać (jak w niniejszej sprawie), że przyznane zostanie wynagrodzenie całkowicie nieadekwatne do nakładu pracy. Prowadzi to do „wydrążenia” przysługującego adwokatowi prawa majątkowego z jego rzeczywistej treści i naruszenia jego istoty jaką jest przyznanie mu adekwatnego wynagrodzenia.